

Kirkeministeriet

Folketingets Kirkeudvalg
Christiansborg
1240 København K
lov@ft.dk

Kirkeudvalget har ved brev af 14. februar 2022 (KIU alm. del – spørgsmål 44) bedt om min besvarelse af spørgsmål:

”Vil ministeren kommentere henvendelsen fra Landsforeningen af Menighedsråd om forhandlings- og aftaleret ift. Menighedsrådenes ansatte, jf. KIU alm. del bilag 11?”

Svar:

Jeg er bekendt med Landsforeningen af Menighedsråds ønske gennem flere år om at opnå forhandlings- og aftaleret i forhold til menighedsrådenes ansatte (kirkefunktionærer).

Som det fremgår af det fælles svar af 3. december 2021 fra den daværende skatteminister og undertegnede til CFU (Centralorganisationernes Fællesudvalg), som blev sendt i kopi til Kirkeudvalget (KIU alm. del bilag 14), er det såvel skatteministerens som min vurdering, at den nuværende ordning, hvor den formelle forhandlingsret for alle folkekirkens ansatte ligger hos skatteministeren, som kan vælge at delegerer denne kompetence til Kirkeministeriet, er i fuld overensstemmelse med den danske model og fungerer ganske godt.

Det er min opfattelse, at en grundlæggende forudsætning for den danske model er, at forhandlingssystemet bygger på enighed mellem arbejdsgiversiden og arbejdstagersiden.

Samtlige faglige organisationer, som repræsenterer menighedsrådenes ansatte, har gentagne gange, senest ved henvendelse af 15. september 2021 fra CFU (KIU alm. del bilag 13), givet udtryk for, at de ikke ønsker, at forhandlingsretten skal overgå til Landsforeningen af Menighedsråd, men i stedet ønsker, at forhandlingsretten skal forblive hos Skatteministeriet, og gerne med delegation til Kirkeministeriet.

Det er også min opfattelse, at forhandlingsrettens nuværende placering hos Skatteministeriet er i overensstemmelse med det eksisterende stat/kirkeforhold, hvor folkekirken har en særstatus som offentlig institution, og, jf. grundlovens § 4, understøttes af staten. Dette kommer til udtryk på mange områder, herunder bl.a. ved at folkekirkens præster ansættes af Kirkeministeriet i folkekirken, og at folkekirkens ansatte på en lang række områder omfattes af de samme regler og muligheder, som finder anvendelse for ansatte i staten, herunder f.eks. placeringen af forhandlingsretten, muligheden for kompetenceudvikling via det statslige forhandlingsområdes Kompetencefond og ferieregler i henhold til ferieaftalen på statens område.

Endelig er det min opfattelse, at en flytning af forhandlings- og aftaleretten for så vidt angår menighedsrådets ansatte, men ikke for f.eks. præsterne, til en

Frederiksholms Kanal 21
1220 København K
www.km.dk

Telefon 3392 3390
e-post km@km.dk

Akt nr.: 214041

Dette akt nr. bedes oplyst ved henvendelse til Kirkeministeriet

Dato: 14. marts 2022

institution uden for staten, f.eks. et nyt folkekirkeligt lønningsnævn, vil skabe en uhensigtsmæssig forskel mellem de forskellige ansatte i folkekirken, som så ikke vil være omfattet af samme overordnede aftaleområde. Det vil potentielt betyde, at kirkefunktionærer og præster ikke længere vil være omfattet af enslydende regelsæt vedr. arbejdsmiljøinitiativer, adgang til videreuddannelse, ferie og fravær m.m. Ligeledes vil man miste den synergieffekt, der er ved, at Kirkeministeriet fungerer som det overordnede samlende led på arbejdsgiverområdet i folkekirken, uanset om der er tale om menighedsrådets ansatte eller præsterne.

Samlet set er det min vurdering, at den eksisterende ordning på alle områder er den bedste løsning for folkekirken og folkekirkens ansatte, og at den er i overensstemmelse med principperne i grundloven, stat/kirke-forholdet og den danske arbejdsmarkedsmodel. På den baggrund kan jeg ikke støtte Landsforeningen af Menighedsråds forslag om at oprette et folkekirkeligt lønningsnævn og flytte eller delegere forhandlingsretten til en ikke-statslig institution.

Ane Halsboe-Jørgensen

/ Christa Hector Knudsen